



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1203²

Κυριακὴ Β' Λουκᾶ (Λουκ. 6,31-36)
5 Ὀκτωβρίου 2025 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ ἀγάπης

«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες» (Λουκ. 6,35)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, ἀκούσατε τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε πολὺ μικρό (βλ. Λουκ. 6,31-36). Λίγα λόγια ἔχει, ἀλλὰ ἔχουν μεγάλη ἀξία. Τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου ἀξίζουν παραπάνω ἀπ' ὅλα τὰ βιβλία, ἀπ' ὅλες τὶς βιβλιοθήκες τοῦ κόσμου. Εἶνε λόγια ἀνεκτίμητα. Καὶ μόνο τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἐὰν ἐφάρμοζε ἡ ἀνθρωπότητα, Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, Βορρᾶς καὶ Νότος, αὐτὴ ἡ Γῆ θὰ ἦταν παράδεισος. Ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν αὐτιά γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ μας.

Μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐσεῖς ἐνδιαφέρεστε ν' ἀκούσετε τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ κάνω ἓνα σύντομο κήρυγμα.

Μέσα ἀπ' τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ἀκούγεται φωνὴ μεγάλη, οὐρανομήκης, ποὺ φτάνει μέχρι τὰ ἄκρα τῆς γῆς. Καὶ τί λέει ἡ φωνὴ αὐτή; **Νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.** Εὐκολο φαίνεται. Ἀλλὰ πόσο δύσκολο εἶνε στὴ γενεά μας, ποὺ βασιλεύει τὸ μῖσος καὶ ἡ ἔχθρα καὶ ἡ κακία καὶ ὁ φθόνος, ν' ἀγαπᾶ κανεὶς τὸν πλησίον του! Καὶ ὅμως ὁ ἄλλος, ὁ διπλανός μας, δὲν εἶνε ξένος. Ἕνας πατέρας μᾶς γέννησε, ὁ Θεός. Καὶ συνεπῶς εἴμαστε ἀδελφοὶ ἀναμεταξύ μας, καὶ πρέπει νὰ ἀγαποῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Καὶ **πόσο νὰ τὸν ἀγαποῦμε;** Ὅσο ἀγαποῦμε τὸν ἑαυτό μας. Ποιὸς μισεῖ τὸν ἑαυτό του; Ὅπως λοιπὸν ἀγαποῦμε τὸν ἑαυτό μας, πρέπει ν' ἀγαποῦμε καὶ τοὺς ἄλλους. Κι ὅπως δὲν θέλουμε ὁ ἄλλος νὰ μᾶς κάνῃ κακὸ, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ μὴν κάνουμε κακὸ στοὺς ἄλλους.

Ὅποιος ἔχει ἀγάπη στὴν καρδιά γιὰ τὸν πλησίον, **δὲν κάνει κακὸ** σὲ κανένα· δὲν λέει ψέματα, δὲν θέλει νὰ γελάσῃ τὸν ἄλλο, δὲν τὸν ἀδικεῖ, δὲν τὸν κλέβει. Ὅποιος ἔχει ἀγάπη, δὲν πάει στὸ δικαστήριον νὰ πάρῃ ψευτί-

κο ὅρκο νὰ βάλῃ τὸν ἀθῶο στὴ φυλακὴ, δὲν πάει τὴ νύχτα στὸ ξένο σπίτι ν' ἀτιμάσῃ τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου, δὲν εἶνε πονηρός, πόρνος καὶ μοιχός. Ὅποιος ἔχει ἀγάπη στὸ Θεό, δὲν βλαστημάει τὸ ὄνομά του.

Καὶ αὕτῃ μὲν εἶνε ἡ μία ὄψις τοῦ νομίσματος. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη ὄψις. Ὅποιος ἔχει ἀγάπη ὄχι μόνο κακὸ δὲν κάνει, ἀλλὰ **κάνει πάντα τὸ καλὸ.** Πεινάει ὁ ἄλλος; τοῦ δίνει νὰ φάῃ. Διψάει; τοῦ δίνει νὰ πιῇ. Εἶνε ἄρρωστος; τὸν ἐπισκέπτεται. Εἶνε γυμνός; τὸν ντύνει. Εἶνε ἄστεγος; κάτι θὰ κάνῃ νὰ τὸν στεγάσῃ. Ἔτσι εἶνε ἡ ἀγάπη. Τέτοια ἀγάπη εἶχε ὁ Χριστός, ποὺ δὲν ἔκανε κανένα κακὸ στὸν κόσμον, ἀλλὰ ἔκανε πάντα τὸ καλὸ. Καὶ ὅποιος βαδίζει ἔτσι, μὲ τὴν ἀγάπη, ἐξυψώνεται σὲ μεγάλα ὕψη ἀρετῆς, γίνεται ὅμοιος μὲ τὸ Χριστό, μοιάζει μὲ τὸ Θεό!

Εἴδατε πῶς τελειώνει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; «*Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστὶ*» (ἐ.ἀ. 6,36). **Τί θὰ πῇ «οἰκτίρμονες»;** Νὰ εἴμαστε σὰν τὸν πατέρα μας τὸν οὐράνιον ποὺ εἶνε «οἰκτίρμων», πολυέλεος καὶ πολυεύσπλαχνος, γεμᾶτος ἀγάπη. **Ὁ Θεὸς εἶνε ὁ πατέρας μας.** Ὁ πατέρας, κι ὅταν ἀκόμα τιμωρῇ τὸ παιδί, τὸ τιμωρεῖ γιὰ τὸ ἀγαπάει – δὲν τὸ κάνει ἀπὸ κακία. Ἔτσι καὶ ὁ Θεός, μᾶς ἀγαπάει.

Κ' ἐμεῖς **φταῖμε.** Φταῖμε στὸ Θεό, στὴν ἀγία μας πίστι. Ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, δεξιοὶ - ἀριστεροί, ἄσπροι - μαῦροι καὶ οἰουδήποτε χρώματος, εἴμαστε πολὺ φταίχτες. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν εἶνε ἁμαρτωλός. Καὶ μιὰ μέρα ἀκόμα νὰ ζήσῃς στὴ γῆ – ὄχι 20, ὄχι 30, ὄχι 50 χρόνια, ὄχι 80 χρόνια –, μιὰ μέρα νὰ ζήσῃς στὸν κόσμον αὐτόν, ἔχεις ἁμαρτίες. Ἀμαρτάνουμε λοιπόν. Ὁ ἓνας λέει ψέματα, ὁ ἄλλος κουτσομπολεύει, ὁ ἄλλος κατακρίνει, ὁ ἄλλος συκοφαντεῖ, ὁ ἄλλος δια-

βάλλει, ὁ ἄλλος παίρνει ψεύτικο ὄρκο, ὁ ἄλλος ἀδικεῖ, ὁ ἄλλος κλέβει, ὁ ἄλλος μοιχεύει, ὁ ἄλλος πορνεύει, ὁ ἄλλος... Καὶ δὲν εἶνε παιχνίδι ἡ **ἁμαρτία· εἶνε τὸ φοβερώτερο πρᾶγμα**. Εἶνε φωτιά, κεραυνός, ἀστροπελέκι· προκαλεῖ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

“Ὑστερα, λοιπόν, ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἁμαρτίες ὁ Θεὸς **ἔπρεπε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ πολύ. Καὶ μποροῦσε** νὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Μποροῦσε, λ.χ. νὰ κάνη νὰ ξεραθοῦν οἱ πηγές καὶ οἱ βρύσες· νὰ ξυπνήσουμε μιὰ μέρα καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὔτε σταλαγματιὰ νερό. Ἄντε νὰ ζήσης ἔπειτα... (Καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ μιὰ μέρα· ἓνα ποτήρι νερό θὰ ᾔχῃ μιὰ λίρα. Ἀχάριστε ἄνθρωπε, ποὺ πίνεις τὸ νερό καὶ δὲν λές εὐχαριστῶ! Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια πίνανε νερό, κ’ ἔκαναν τὸ σταυρό τους. Τώρα τίποτα). Τ’ ἀφήνει λοιπόν ὁ Θεὸς τὸ νερό· νὰ τί θὰ πῇ «οἰκτίρμων». Μποροῦσε ἀκόμα ὁ Θεὸς νὰ πῇ στὸν ἥλιο «Σταμάτα, κρύψου, σβῆσε!» καὶ νὰ γίνῃ σκοτάδι ἐπάνω στὴ γῆ, ὅπως ἔγινε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ «ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας ἕως ὥρας ἐνάτης» (Ματθ. 27,45). Τρεῖς ὥρες ἔγινε τότε σκοτάδι, ὅταν σταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ Χριστό. Ἄλλ’ ἐκεῖνοι τὸν σταύρωσαν μιὰ φορά, ἐμεῖς τὸν σταυρώνουμε κάθε μέρα. Μποροῦσε λοιπόν νὰ σβῇ ὁ ἥλιος· καὶ τότε ἂς ἔρθῃ ἡ Δ.Ε.Η. νὰ φέρῃ φῶς. Λένε, ὅτι ὅλες οἱ Δ.Ε.Η. τοῦ κόσμου δὲν φτάνουν νὰ δώσουν οὔτε γιὰ μιὰ μέρα φῶς. Μποροῦσε ὁ Θεὸς ἀκόμα νὰ πῇ στὴ γῆ νὰ σεισθῇ, καὶ νὰ μὴ μείνῃ «λίθος ἐπὶ λίθον» (Ματθ. 24,2. Μάρκ. 13,2), ἢ καὶ ν’ ἀνοίξῃ νὰ μᾶς καταπιῇ ὅλους. Μποροῦσε νὰ πῇ στὰ ἄστρα νὰ γίνουν ἀστροπελέκια καὶ νὰ πέσουν στὰ κεφάλια μας....

Πολλὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ ὁ Θεός. **Δὲν τὰ κάνει.** Γιατί; Γιατί εἶνε πατέρας. «Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνηεῖ» (Ψαλμ. 102,8-9). Μᾶς δίνει παράτασι νὰ ἐξοφλήσουμε τὸ χρέος, νὰ μετανοήσουμε.

Καὶ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μας μὲ μύρια στόματα μᾶς φωνάζει τὸ «**Μετανοεῖτε**» (Ματθ. 3,2· 4,17. Μάρκ. 1,15). Ὅσοι ἔχουν αὐτιά τὸ ἀκοῦνε. «**Μετανοεῖτε**», φωνάζει ἡ καμπάνα. Εἶνε σάλπιγγα ἀγγέλων. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ ποὺ χτυπάει ξέρεις τί λέει; Ἀμαρτωλέ, μετανόησε! Ἀλλὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις χτύπα». Σὲ μετάνοια μᾶς καλεῖ ὁ Θεὸς μὲ τὶς εἰκόνες ποὺ βλέπουμε στὴν Ἐκκλησία, μὲ τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ὁράματα ποὺ βλέπουν εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, μὲ τοὺς τάφους τῶν προγόνων, μὲ τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων. Μετανοήστε! φωνάζουν ὅλα αὐτά.

Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὴ μετάνοια κηρύττει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιο, μὲ τὸ κήρυγμα τῶν κηρύκων τοῦ εὐαγγελίου ποὺ καλοῦν νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Θεό. Ὅποιος δὲν πιστεύει στὸ Εὐαγγέλιο, χίλια θαύματα νὰ δῇ δὲν τὸν ὠφελοῦν.

* * *

Πρέπει λοιπόν, ἀδελφοί μου, νὰ μετανοήσουμε. Κ’ ἐγώ, μὲ τὰ λόγια αὐτά, τὸ κήρυγμα τῆς μετανόιας σὰς ἀπευθύνω. Ὁ Θεός, «**μακρόθυμος καὶ πολυέλεος**» ὅπως εἶπαμε, **περιμένει τὴν ἐπιστροφή μας**. Καὶ ἀλλοίμονο ἂν δὲν μετανοήσουμε ὕστερα ἀπὸ τόσα μηνύματα· τότε θὰ ἔρθουν φοβερὰ δεινὰ.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ **δὲν μποροῦμε νὰ ζοῦμε ὅπως πρῶτα**. Στὴ ζωὴ μας ψέμα δὲν πρέπει ν’ ἀκούγεται, κλοπὴ καὶ ἀδικία δὲν πρέπει ν’ ἀκούγεται, βλαστήμια δὲν πρέπει ν’ ἀκούγεται, διαζύγιο δὲν πρέπει ν’ ἀκούγεται, πορνεία καὶ μοιχεία δὲν πρέπει ν’ ἀκούγεται, ψευδορκία καὶ βλασφημία δὲν πρέπει ν’ ἀκούγεται. Αὐτὸ σημαίνει μετάνοια.

Καὶ πρὸ παντὸς μετάνοια σημαίνει **ἀγάπη**. Νὰ βασιλεύσῃ στὴ ζωὴ μας ἡ ἀγάπη. Ἀγάπη μεγάλη, ἀπέραντη, ἀγάπη μέχρι **καὶ στοὺς ἐχθρούς** ἀκόμα. Ἄν ὑπάρχουν διαφορές, νὰ διαλυθοῦν μὲ ταπείνωσι, μὲ ἀλληλοκατανόησι, βάζοντας κάτω τὸν ἐγωισμό. Νὰ συγχωρήσουμε ἐχθρούς καὶ φίλους γιὰ ὅ,τι μᾶς ἔχουν κάνει. Νὰ εἴμαστε ὅλοι ἀγαπημένοι, συμφιλιωμένοι. Νὰ βοηθοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο· νὰ δανείζουμε χωρὶς νὰ περιμένουμε νὰ μᾶς τὰ ἐπιστρέψουν. Αὐτὸ φωνάζει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Αὐτὸ θέλει ὁ Θεός, ποὺ εἶνε «**ἀγάπη**» (Α’ Ἰω. 4,7). Αὐτὸ δίδαξε ὁ Χριστός.

Παιδιά, μὴ λυπεῖτε τοὺς γονεῖς σας, ὑπακούετε τοὺς. Γυναῖκες, σέβεστε τοὺς ἄντρες σας. Ἄντρες, ἀγαπᾶτε τὶς γυναῖκες σας. Πεθερές, ἀγαπᾶτε τὶς νύφες σας. Νύφες, ἀγαπᾶτε τὶς πεθερές σας. Ἀγάπη σὲ ὅλους, ἀκόμα καὶ στὸν ἐχθρό σας. Αὐτὸ εἶνε **ἀγιότης**. Τότε θὰ εἴστε «**υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου**», ποὺ εἶνε γεμᾶτος ἀγάπη γιὰ «**τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς**» (Λουκ. 6,35).

Ἀλλοίμονο ἂν δὲν μεταβληθῇ ἡ ζωὴ μας, ἀλλοίμονο ἂν δὲν μετανοήσουμε. Γι’ αὐτὸ τὰ λέω αὐτά. Γιὰ νὰ γίνῃ ἅγιος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας, γιὰ νὰ γίνῃ ἁγιασμένος ὁ τόπος ποὺ κατοικοῦμε. Γιὰ **νὰ ἁγιασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ οὐρανίου Πατρὸς** (πρβλ. Ματθ. 6,9), νὰ δοξάζεται καὶ νὰ λατρεύεται ὁ Χριστός· ὃν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Έτος ΜΒ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2693

Κυρ. Δ' Λουκά, Πατέρων Ζ' Οἰκ. Συνόδου
12 Ὀκτωβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Β'. Θὰ δεχτοῦμε τίς νέες ταυτότητες;

(τὸ ἀνάγνωσμα τοῦτο εἶπαμε εἶνε παλαιό, σαράντα ἐτῶν· τὸ νόημά του ὁμως μπορεῖ νὰ ῥίξει φῶς στὴν ἐποχὴ μας)

Τὴν προηγούμενη φορά, ἀγαπητοί μου, ἀρχίσαμε μὲ τὸ θέμα «ἠλεκτρονικὸ φακέλλωμα καὶ ὁ ἀριθμὸς 666». Συνεχίζουμε τώρα μὲ τὸ ἄλλο σχετικὸ ζήτημα· **Θὰ δεχτοῦμε τίς νέες ταυτότητες;**

Μερικοί, πού περιεργάζονται τὰ δύσκολα χωρία τῆς Γραφῆς καὶ ζητοῦν νὰ τὰ ἐρμηνεύσουν, λένε· Νά, ἔφτασε ὁ ἀντίχριστος. Ἀπόδειξις ὅτι **ἐμφανίστηκε τὸ 666**. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς χαράζεται σὲ διάφορα ἀντικείμενα καὶ εἶδη τροφίμων πού κυκλοφοροῦν στὴν ἀγορά, καὶ σὲ λίγο ἐμφανίζεται καὶ στὶς νέες ταυτότητες· γιατί τὸ κράτος μας, ἀφοῦ ἐντάχθηκε στὴν Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότητα, πρέπει νὰ συμμορφωθῇ μὲ ὅ,τι αὐτὴ διατάζει. Δὲν εἶνε αὐτὰ ἀπόδειξις τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀντιχρίστου; Καὶ πῶς ἐμεῖς ὡς Χριστιανοὶ θὰ δεχτοῦμε τίς νέες ταυτότητες πού θὰ φέρουν τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου;

Ἀπαντῶ, χωρὶς νὰ διεκδικῶ αὐθεντικότητα· ἡ αὐθεντικότης ἀνήκει ὄχι σὲ ἓνα ἄτομο ἀλλὰ στὴν Ἐκκλησία.

Μᾶς ζητοῦν ν' ἀρνηθοῦμε τὴν πίστι μας;

Ἐν σχέσει μὲ τὸ 666 παρατηροῦμε, ὅτι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει κάτι τὸ ἐπιλήψιμο. Ὡς ἀριθμὸς **υπάρχει σὲ πολλές περιπτώσεις**· σὲ πινακίδες ὁδῶν μεγάλων πόλεων, στὶς πινακίδες αὐτοκινήτων, στὰ τηλέφωνα, στὰ διάφορα εἰσιτήρια, διαβατήρια, βιβλιάρια κ.ἄ.· ὑπάρχει στὴν ἀρίθμηση τῶν θαλάμων ἢ τῶν κλινῶν νοσοκομείων, ξενοδοχείων, φοιτητικῶν ἐστιῶν κ.λπ.· ὑπάρχει στὴ σελιδομέτρηση βιβλίων καὶ καταλόγων, στὸν ἀριθμὸ ἐκδόσεως φύλλου ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν· ὑπάρχει στὰ μητρώα μαθητῶν, φοιτητῶν, δημοτῶν, στρατιωτῶν κ.λπ.. Ὡς ἀριθμὸς ὑπάρχει παντοῦ. Δὲν ἀποφεύγεται, δὲν παραλείπεται. Ἐὰν παραλείπονταν, θὰ ἦταν μία πρόληψις, σὰν αὐτὲς πού ταραζοῦν ὠρισμένους.

Πρόληψις π.χ. εἶνε ἂν κάποιος, ταξιδεύοντας μὲ πλοῖο ἢ σιδηρόδρομο, ἀποφεύγῃ τὴ θέσι πού ἔχει ἀριθμὸ 13. Εἶνε τόσο διαδεδομένη ἡ πρόληψις αὐτή, ὥστε, ὅπως μοῦ ἔλεγε ἓνας πλοίαρχος, ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπέφευγαν τὴ θέσι 13, συχνὰ στὴν ἀρίθμηση πηδούσαμε ἀπὸ τὸ 12 στοὺς 14. Ἐπίσης ἡ Τρίτη ἀπὸ τοὺς προληπτικὸς θεωρεῖται ὡς ἡμέρα κακῆ, καὶ πολλοὶ ἀποφεύγουν τέτοια μέρα νὰ ταξιδέψουν ἢ νὰ ἐκτελέσουν κάποια ἐργασία τους.

Ἔτσι καὶ **ὁ ἀριθμὸς 666**. Ἐφ' ὅσον, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ σὲ ποῖο συγκεκριμένον πρόσωπο τῆς ἱστορίας ἀναφέρεται (πολλὰ ὀνόματα ἔχουν τέτοιο ἄθροισμα στὰ ψηφία τους), καὶ ἐφ' ὅσον μέχρι στιγμῆς τὸν καλύπτει μυστηριώδες πέπλο, ὁ ἀριθμὸς 666, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, **δὲν πρέπει νὰ προκαλῇ πανικὸ**.

Ἐν τούτοις δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι στὴν ἐποχὴ μας, ἐποχὴ μεγάλης ἀποστασίας καὶ διαφθορᾶς καὶ ἐνῶ ἀπὸ ἀπίστους καὶ ἀθέους, ἀσυνειδητὰ ἢ συνειδητὰ, ἀναφέρεται ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς, μπορεῖ αὐτὸ νὰ θεωρηθῇ ὡς **μία προ-**

ειδοποίησι γιὰ κάποιο μέγιστο γεγονός πού πρόκειται νὰ συμβῇ στὸν κόσμον. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ μέχρι τὸ νὰ μὴ θέλουμε νὰ πιάσουμε στὰ χέρια μας ἓνα ἀντικείμενον πού φέρει τὸν ἀριθμὸ 666, ὡς πολὺ ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ὑπαρξί μας, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. **Δὲν μπορεῖ αὐτὸ νὰ θεωρηθῇ προδοσία πίστεως**. Εἶπε κάποιος· Ἄν σοῦ δώσουν ἓνα σακκίδιον μὲ 666 λίρες καὶ μὲ τὸ νούμερο ἀπ' ἔξω, θ' ἀρνηθῇς νὰ τὸ πάρῃς; Ἐὰν ὁμως ἐκεῖνος πού προσφέρει τὸ σακκίδιον σοῦ πῇ, «Θὰ σοῦ τὸ δώσω ἂν ἀρνηθῇς τὴν πίστι σου καὶ βλαστημήσῃς τὸ Χριστό», τότε βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ σοβαρώτατη περίπτωσις. Ὁ Χριστιανός, ἂν εἶνε πιστός, γιὰ κανένα λόγο δὲν θὰ δεχτῇ δῶρα, ὅσο μεγάλα καὶ ἂν εἶνε· θὰ προτιμήσῃ νὰ μείνῃ φτωχὸς μὲ τὸ φτωχὸ Ναζωραῖο, παρὰ νὰ γίνῃ ἐκατομμυριοῦχος μὲ τὸν διάβολο. Ὅταν ὁμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχῃ πίστι, ἀλλὰ κλονίζεται καὶ μαγνητίζεται ἀπ' τὸ χρυσάφι καὶ ἀγαπᾷ τὸν χρυσὸ περισσότερο ἀπὸ τὸν Χριστό, τότε θ' ἀρνηθῇ καὶ θὰ βλαστημήσῃ τὸ Χριστό, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ νομίσματα, πού θὰ εἶνε σὰν τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα.

Ἐνα παρόμοιον θλιβερὸν γεγονός ἀναφέρεται στὸ **ἐκκλησιαστικὸ μαρτυρολόγιον τῆς 9ης Ἰουνίου**. Κατ' αὐτὸ ἓνας **φιλάργυρος πνευματικὸς** ἔφτασε στὸ σημεῖο ὄχι μόνο ν' ἀρνηθῇ τὸ Χριστό καὶ νὰ θυσιάσῃ στὰ εἰδωλα, ἀλλὰ καὶ νὰ προδώσῃ καὶ νὰ σφάξῃ ἀλλοίμονο· μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια παρθένες κοπέλλες, πνευματικὰ του παιδιὰ, γιὰ τὸν τέτοιον ὅρον τοῦ ἔθεσαν· νὰ μεταστρέψῃ στὴν εἰδωλολατρία καὶ νὰ σφάξῃ ὁ ἴδιος τίς παρθένες, ἂν θέλῃ νὰ διασώσῃ τὸ θησαυρὸ του, ἓνα πιθαροῦ γεμᾶτο χρυσᾶ νομίσματα, τὸ ὅποιο οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως εἶχαν ἀνακαλύψῃ καὶ τὸ κατέσχεσαν. Τρομερὴ περίπτωσις προδοσίας!

Προτιμότερο θάνατος παρὰ ἐπαίσχυντη ἐπιβίωσις

Αὐτὰ τὰ λέμε γιὰ νὰ τόνίσουμε καὶ πάλι ὅτι, ἔαν αὐτὸς πού κατέχει κάποιο ἀντικείμενον, ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτελῆ μέχρι τὰ πιὸ ἀκριβὰ, χαράξῃ πάνω σ' αὐτὸ τὸ 666 καὶ μᾶς πῇ, «Δὲν θὰ σᾶς τὸ δώσω ἔαν προηγουμένως δὲν ἀρνηθῇτε καὶ δὲν βλαστημήσετε τὸ Χριστό», τότε, **ἂν εἴμαστε πιστοί**, θὰ πρέπει νὰ προτιμήσουμε νὰ στερηθοῦμε ἓνα τέτοιον ἀγαθὸ, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶνε ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, καὶ **νὰ πεθάνουμε** ἀπὸ ἀσιτία, παρὰ ν' ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό. Ἡ πίστις πρέπει νὰ λάμπῃ σὰν τὸν ἥλιο.

Ἀναφέρω καὶ κάτι παραπλήσιο, στὸ ὅποιο ἦμουν αὐτόπτης μάρτυρας. Τὸ 1944 ὡς ἱεροκήρυκας ἦμουν σὲ μία πόλιν τῆς Μακεδονίας, πού βρισκόταν τότε ὑπὸ τὴν δυναστεία στρατευμάτων κατοχῆς· μεταξύ τῶν κατακτητῶν ἦσαν καὶ Βούλγαροι, πού συνεργάζονταν μὲ τίς ὁρδὲς τοῦ Χίτλερ. Οἱ Βούλγαροι, γιὰ νὰ προσελκύσουν ὁπαδούς, μοίρασαν καρτέλλες σὲ ὅσους δέχτηκαν νὰ προσχωρήσουν μὲ τὸ μέρος τους, καὶ αὐτοὶ προμηθεύονταν ἐκλεκτὰ τρόφιμα δωρεὰν σὲ περίοδο φρικτῆς πείνας. Στὸν πειρασμὸ

αὐτὸν ὑπέκυψαν ὄχι λίγοι. Τότε συνάντησα κάποιον πατριώτη, πάμπτωχο οἰκογενειάρχη, ὁ ὁποῖος, στὴν προτροπὴ νὰ δεχτῇ τὴν κάρτα καὶ νὰ πάρῃ τροφίμα, ἀκούστηκε νὰ λέγῃ· «Ὁχι, φίλε μου· **προτιμῶ νὰ τρώω τσουκνίδες καὶ νὰ πεθάνω τῆς πείνας, παρὰ νὰ φάω βουλγάρικο καλαμπόκι**, τροφὴ προδοσίας!». Ἐὰν τέτοιον ὑψηλὸ λόγο εἶπε ὁ φλογερὸς ἐκεῖνος πατριώτης, πόσο μᾶλλον οἱ συνειδητοὶ Χριστιανοί, ποὺ θέτουν πάνω ἀπ' τὴν πατρίδα τὴν πίστι στοῦ Χριστοῦ, πρέπει ν' ἀποποιηθοῦν δῶρα ποὺ τοὺς προσφέρονται ὑπὸ τὸν ὄρο ν' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό;

Συνεπῶς, ἐὰν σὲ περίοδο ἀποστασίας μεγάλῃς τὰ ὄργανα τοῦ ἀντιχρίστου, μαζὶ μὲ τὸν ἀριθμὸ, ἔχοντας στὴν ἀποκλειστικὴ δικαιοδοσίαν τους καὶ ὅλη τὴν ἐμπορικὴ κίνησι τῆς ἀγορᾶς, μᾶς ποῦν, «Τότε μόνο θὰ σᾶς δώσουμε ὑλικά ἀγαθὰ γιὰ νὰ ζήσετε, ἐὰν προηγουμένως φτύσετε τὸ Χριστὸ στοῦ πρόσωπο», τότε χωρὶς ἀμφοβολία πρέπει ν' ἀπορρίψουμε τὸν ὄρο αὐτὸν τοῦ ἀντιχρίστου καὶ νὰ προτιμήσουμε τὸν τίμιον θάνατο ἀπὸ πείνα παρὰ τὴν ἄτιμη καὶ ἐπαίσχυντη ἐπιβίωσι. Ἰσχύει λοιπὸν αὐτὸ σήμερα;

Τὸ ἠλεκτρονικὸ φακέλωμα

Κάποιοι θὰ μοῦ φωνάξουν ὠργισμένοι· «Ὡστε εἶσαι κ' ἐσὺ ὑπὲρ τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων;». Ὁχι, ἀπαντῶ εὐθέως. Στὶς νέες ταυτότητες κρύβεται μεγάλος φόβος. Καὶ ὁ φόβος βρίσκεται στοῦ ἐξῆς· στὶς μυστικὲς αὐτὲς ταυτότητες θὰ ἀναγράφονται ὅλες οἱ λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας καὶ θὰ διαβάζονται μὲ ἀκτῖνες λέιζερ ἀπὸ εἰδικὰ κρατικά ὄργανα, ποὺ θὰ εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ εἰδικὸ ἠλεκτρονικὸ «μάτι». Φοβερὸ τὸ ἐπίτευγμα τοῦτο τῆς τεχνολογίας! Καὶ ἐὰν μὲν ἡ χώρα κυβερνᾶται δημοκρατικά, ὁ κίνδυνος τῆς ἠλεκτρονικῆς ἀστυνομεύσεως τῶν πολιτῶν μειώνεται· μία δημοκρατικὴ κυβέρνησι δὲν θὰ διώξῃ ποτὲ ἄνθρωπο ποὺ ἐξέφρασε ἐλεύθερα τὶς σκέψεις καὶ ιδέες του. Ἐὰν ὅμως ἡ διοίκησι τῆς χώρας περιέλθῃ σὲ ὁλοκληρωτικὴ κυβέρνησι ὑλιστῶν καὶ ἀθέων, ποὺ μισοῦν κάθε ιδέα ἐλευθερίας, τότε ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνους ποὺ ἔχουν τέτοιες ταυτότητες· ἡ ἀστυνόμευσις τους θὰ εἶνε ἀπόλυτη. Καὶ μιὰ τέτοια ἀστυνόμευσις θὰ ἐμπίπτῃ πλέον στὴν προφητεία τῆς Ἀποκαλύψεως ποὺ εἶπαμε, κατὰ τὴν ὁποία μόνο ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔχουν τὸ εἰδικὸ χάραγμα, ἐπάνω στοῦ χέρι ἢ στοῦ μέτωπό τους, θὰ μποροῦν νὰ κινοῦνται ἐλεύθερα, νὰ πουλοῦν καὶ ν' ἀγοράζουν. **Ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ κρινόμενες οἱ ἠλεκτρονικὲς ταυτότητες πρέπει ν' ἀπορριφθοῦν.** Γι' αὐτὸ μὲ ψυχικὴ ἀνακούφισι διαβάσαμε τὴν εἰδησι, ὅτι ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν κ. Γ. Παπαμιχαήλ, μιλώντας σὲ ἐπιτροπὴ ὑπερασπίσεως τῶν δικαιωμάτων ἐναντὶ τῆς πολιτικῆς αὐθαιρεσίας, κατήγγειλε τὴν κυβέρνησι γιὰ τὴν ἀπόφασί της νὰ προχωρήσῃ στοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακέλωμα μὲ τὸν Ε.Κ.Α.Μ.. Καὶ ὁ λαός, ἐὰν ἀντιδρῶσῃ ἄλλοτε ἐναντίον τῶν ἀτομικῶν φακέλων τῆς ἀστυνομίας καὶ ζητοῦσε νὰ καοῦν δημοσίως γιατί ἀπειλοῦν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ ἐξεγερθῇ τώρα κατὰ τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων.

Ἀλλὰ περίεργο πρᾶγμα· **ὁ λαός μας** τώρα, ἐμπρὸς στοῦ σπουδαιότατο αὐτὸ ζήτημα, **φαίνεται σὰν ὑπνωτισμένος**· ἡ ἔκδοσι τέτοιων ταυτοτήτων θεωρεῖται ὡς ἐπίτευγμα καὶ πρόοδος! Κάτω ὅμως ἀπὸ τὸ προσωπεῖο τῆς «προόδου» μπορεῖ νὰ κρύβονται τὰ ἀπαισιώτερα σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τῶν ὁπαδῶν τοῦ ἀντιχρίστου. Τὸ εἶπε ἡ ἐπιστήμη; πρέπει νὰ ὑπακούσουμε, ἔστω καὶ ἂν θυσιάζονται οἱ ἀτομικὲς μας ἐλευθερίες!... Νὰ ἡ ἀνόητη νοοτροπία τῶν πολλῶν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξυπνήσουμε· φακελωνόμαστε ὄχι πλέον ἀστυνομικά ἀλλὰ ἠλεκτρονικά· προοίμιον φοβερῆς σκλαβιάς, ποὺ ἔρχεται.

«Μὴ θροεῖσθε», ἀλλ' «ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε»!

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ πῶ ἀπαντώντας σὲ ἐπιστολὲς καὶ τηλεφωνήματα Χριστιανῶν, ποὺ μᾶς ρωτοῦν

γιὰ τὸν ἀριθμὸ 666. Τελειώνοντας ἀναφέρω μιὰ πρόσφατη περίπτωσι.

Στὸ γραφεῖο τῆς μητροπόλεως μὲ ἐπισκέφθηκε ἓνα νεαρὸ ζεῦγος πιστῶν μεταναστῶν ποὺ ζοῦν στὴ Γερμανία, καὶ στοῦ πρόσωπό τους **εἶδα ζωγραφισμένη τὴν ἀγωνία**. Ἰδίως τρομοκρατημένη ἦταν ἡ νεαρὴ γυναίκα - σύζυγος, ἡ ὁποία ὅταν πῆγαινε στὴν ἀγορὰ καὶ ἔβλεπε σὲ τροφίμα ἢ ἄλλα ἐμπορικὰ εἶδη τὸν ἀριθμὸ 666, δὲν τὰ ἄγγιζε, καὶ εἶχε περιορίσει τὸ διαιτολόγιό της οἰκογενεῖας στὰ ἐλάχιστα. Ζήτησαν τὴ γνώμη μου. Ἀπῆντησα διὰ μακρῶν. Ἐξέθεσα τὶς ἀπόψεις μου, τὶς ὁποῖες ἀκούσαν μὲ προσοχή, καὶ μετὰ χαρὰς εἶδα τὰ πρόσωπά τους νὰ εἰρηνεύουν. «Ὅτι λοιπὸν εἶπα στοῦ ζεῦγος αὐτοῦ τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν, αὐτὸ ἀναπτύσσω κάπως πλατύτερα ἐδῶ.

Συνοψίζω. **Μὴν τρομοκρατούμεθα**, ἀδελφοί μου, καὶ φτάνουμε σὲ ἄγχος, ποὺ εἶνε ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ὑπόστασι. Ὅπως στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου οἱ Χριστιανοὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἐξ ἀφορμῆς διαδόσεως ὅτι ἐπικεῖται ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ, εἶχαν περιπέσει σὲ ἀδράνεια, μὴ θέλοντας οὔτε νὰ ἐργαστοῦν, καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ἐπιτιμήσῃ γιὰ τὴν ἄσκοπὴ ἀγωνία τους (βλ. Β' Θεσ. κεφ. 2ο), ἔτσι καὶ τώρα, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀριθμοῦ 666, μεγάλως ὀδυρβος ξεσηκώθηκε καὶ οἱ καρδιὲς πολλῶν ἔχουν ταραχθῇ ὑπερβολικά. Ἔτσι κατῶρθωσε ὁ πολυμήχανος σατανᾶς, ὅπως λέει ἓνας ἄγιος ἀσκητὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, νὰ ἐπιφέρῃ τέτοια σύγχυσι πνευμάτων, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ μιλᾶνε διαρκῶς γιὰ τὸ σατανᾶ καὶ λίγο ἢ ποτὲ νὰ μὴ μιλᾶνε γιὰ τὸ Χριστό, τὸ νικητὴ τῶν δαιμόνων Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀμελώντας τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν τους καὶ διαρκῶς περιεργαζόμενοι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν. Κινδυνεύουμε νὰ περιπέσουμε ἀσυνειδήτως σὲ δαιμονολατρία. Φοβόμαστε τὸ 666, καὶ **δὲν φοβόμαστε τὴν ἁμαρτία**, τὴν πηγὴ κάθε κακίας καὶ ἀθλιότητος, ποὺ ἐπισύρει τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Ἄς προσέξουμε, ἀγαπητοί μου, πολὺ. Χωρὶς νὰ καταλήγουμε σὲ πανικό, ὅπως κάποτε οἱ Χριστιανοὶ τῆς Θεσσαλονίκης, στοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν προτροπὴ «*Μὴ θροεῖσθε*», ἃς διατελοῦμε **σὲ ἱερὰ ἐπιφυλακὴ**, ἀγρυπνώντας καὶ **προσευχόμενοι** κατ' ἐντολὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (βλ. Λουκ. 21,36).

Θὰ νικήσῃ τὸ Ἀρνίον!

Ἄς μείνῃ ἡ πίστις μας σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη. «Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, *«ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»* (θ. Λετ.). Ἄς ἔχουμε πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Σωτῆρα μας, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς πιστοὺς δούλους του, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ *πορευθοῦν «ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου»* (Ψαλμ. 22,4).

Μέσα στοῦ βαθύ σκοτάδι θὰ λάμψῃ καὶ πάλι τὸ φῶς. Πίστις μας εἶνε, ὅτι τὸ ἐσφαγμένο Ἀρνίον τῆς Ἀποκαλύψεως στοῦ τέλος θὰ νικήσῃ ὅλα τὰ θηρία τῆς ἀβύσσου, γιατί *«ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ»* (Ἀπ. 6,2). Ζώντας μέσα στοῦ σύγχρονο κόσμῳ, ὅπου τὸ πολύμορφο κακὸ κατακλύζει τὰ πάντα, ὅσοδήποτε λίγοι καὶ ἂν μείνουμε, ἃς εἴμαστε ἔτοιμοι, καὶ μὲ λόγο φωτεινὸ, καὶ μὲ βίον ἅγιον, καὶ μὲ τὸ αἷμα μας ἀκόμη ἂν χρειαστῇ, νὰ δώσουμε τὴ μαρτυρίαν *«ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ συνέσει πνευματικῇ»* (Κολ. 1,9). Μένοντας μέσα στὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας, ποὺ εἶνε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, φρονούντες καὶ πράττοντες κατὰ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιον, μὲ τὴ θείαν χάρι θὰ μπορέσουμε νὰ διαπλεύσουμε τὸ τρικυμισμένον πένταγος τοῦ κόσμου καὶ ν' ἀντικρύσουμε τὶς ἀκτὲς τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος, στὴν ὁποία πλέον κάθε φόβος καὶ ἀγωνία θὰ ἔχουν λήξει. Ἐκεῖ εἰρήνη καὶ γαλήνη θὰ ἐπικρατῇ αἰωνίως ἐν Χριστῷ, στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1204²

Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-16)
19 Ὀκτωβρίου 2025 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δάκρυα καὶ δάκρυα

«Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε» (Λουκ. 7,13)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 7,11-16). Σήμερα ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς περιγράφει μὲ ζωηρὰ χρώματα ἓνα θλιβερό γεγονός, **μία κηδεία**. Ποιός εἶνε ὁ νεκρός; Ἕνας νέος «*μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ*» (ἐ.ἀ. 7,12), μονάκριβο παιδί μιᾶς χήρας. Καὶ τώρα τὸ συνοδεύουν στὴν τελευταία του κατοικία. Πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο ἡ πονεμένη μάνα, ῥάκος κυριολεκτικά, κλαίει συνεχῶς γιὰ τὸ παιδί της. Κ' ἐνῶ αὐτὴ κλαίει κι ἀναστενάζει, αἰφνης πλησιάζει τὸ φέρετρο ἓνας ἄγνωστος, **ὁ Κύριος**, καὶ τῆς λέει· «*Μὴ κλαῖε*» (ἐ.ἀ. 7,13).

Φαίνεται περίεργη αὐτὴ ἡ προτροπὴ. Γιὰ νὰ τὸ πῇ ὅμως ὁ Χριστός, ἔχει σημασίαν· καὶ ἰσχύει καὶ γιὰ μᾶς. Ὅταν ἔλεγε «*Μὴ κλαῖε*», δὲν ἐννοοῦσε ὅτι δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ πενθῇ τοὺς νεκρούς· τὸ κλαῖειν εἶνε ἀνθρώπινο. Ὁ Κύριος ἐννοεῖ, ὅτι **ἡ λύπη δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καὶ νὰ γίνεται μελαγχολία**. Ὅσοι πιστεύουν στὸ Χριστὸ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πενθοῦν ὅπως οἱ εἰδωλολάτρες. Αὐτοὶ ξερρίζωναν τὰ μαλλιά τους, χαράκωναν μὲ ξυράφι τὰ μάγουλα καὶ τὸ κορμί τους, φοροῦσαν σκοτεινὰ ἐνδύματα, θρηνοῦσαν συνεχῶς, κι ἀκόμη αὐτοκτονοῦσαν πάνω στὸν τάφο τῶν νεκρῶν τους. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέει· Νὰ «*μὴ λυπῆσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα*» (Α' Θεσ. 4,13). Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ πενθοῦμε ἀπαρηγόρητα.

Δυστυχῶς **κατὰ παρόμοιο τρόπο πενθοῦν σήμερα πολλοὶ Χριστιανοί**. Κλείνονται στὸ σπίτι, κάνουν νὰ πατήσουν στὴν ἐκκλησίαν χρόνια. Αὐτὸ δὲν εἶνε χριστιανικό· εἶνε εἰδωλολατρικό, σατανικό. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὑπερβολικὴ, τὴν **καρδιοβόρο λύπη**, λύπη δηλαδὴ ποὺ τρώει τὴν καρδιά, ἀπαγορεύει ὁ Κύριος. Εἶνε σὰν νὰ αὐτοκτονῇ ὁ ἄνθρωπος. Πέρα ἀπὸ ὠρισμένο ὅριο τὰ δάκρυα εἶνε πλέον ἐνδειξὴ ἀπιστίας στὸ Χριστό.

«*Μὴ κλαῖε*». Διότι **τί εἶνε ὁ θάνατος**; Δὲν εἶ-

νε τὸ τέρμα τῆς ζωῆς· εἶνε ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ωραίας ζωῆς. Δὲν εἶνε ἐξαφάνισι, ὅπως λένε οἱ ὑλισταί. Ὁ θάνατος πρὸ Χριστοῦ ἦταν ἓνα ἀνεξήγητο μυστήριον. Ἐμπρὸς σ' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι δὲν μποροῦσαν ν' ἀπαντήσουν. Ὁ Χριστὸς ἀπήντησε. Πῶς ἀπήντησε; Μὲ λίγες λέξεις. Στάθηκε ἔμπρὸς στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου καὶ εἶπε· «*Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ*» (ἰω. 11,25). Καὶ σήμερα ἔμπρὸς στὸ φέρετρο εἶπε· «*Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι*» (Λουκ. 7,14), καὶ ὁ νεκρὸς ἀνακάθισε καὶ ἄρχισε νὰ μιλά. Ἀλλὰ καὶ στὸν ἑαυτό του νίκησε τὸ θάνατο· ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ κάθε Κυριακὴ ἐορτάζουμε τὴν ἀνάστασί του.

Αὐτὰ δείχνουν, ὅτι **οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν**. Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν εἶνε δόγμα ποὺ πρέπει νὰ τὸ πιστεύουμε· ἂν δὲν τὸ πιστεύουμε, δὲν εἴμαστε Χριστιανοί. Πές μου **τί φρονεῖς περὶ θανάτου**, νὰ σοῦ πῶ πόσων καρατίων Χριστιανὸς εἶσαι. Ἕνας σοφὸς τοῦ τελευταίου αἰῶνος τὴν ὥρα τῆς κηδείας ἐνὸς φίλου του εἶπε· «*Καλὴ ἀντάμωσι, φίλε μου, στὴν αἰωνιότητα*». Μεγάλος λόγος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐπανέλαβαν καὶ οἱ Ἕλληνες μαχηταὶ τὴν παραμονὴ τῆς μάχης τοῦ Κιλκίς· ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος κάλεσε τοὺς 25 συνταγματάρχες σὲ σύσκεψιν κι ἀφοῦ συγχρόνισαν τὰ ρολόγια τοὺς εἶπε· –Αὔριο τὸ Κιλκίς πρέπει νὰ πέσῃ· τὸ ἀπαιτεῖ ἡ πατρίς! Τότε ἓνας συνταγματάρχης ἀπήντησε· –Μεγαλειότατε, τὸ Κιλκίς θὰ πέσῃ· καλὴ ἀντάμωσι στὴν αἰωνιότητα! Ῥῖγος κατέλαβε ὅλους. Τέτοιοι ἦταν οἱ ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος· πίστευαν στὴν **ἀθανασία**.

«*Μὴν κλαῖς*», εἶπε σήμερα ὁ Χριστός. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι κλαῖνε. Ἀστεῖρεута εἶνε τὰ **δάκρυα** ποὺ χύνονται γιὰ τοὺς νεκρούς. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε **ἀνωφελῆ**. Ὅσο καὶ ἂν κλάψης πάνω στὸν τάφο, ὁ νεκρὸς δὲν θ' ἀναστηθῇ.

Κάποια άλλα δάκρυα εἶνε ὠφέλιμα, **εὐεργετικά**. Ποιά εἶν' αὐτά; Εἶνε ἐκεῖνα ποὺ συνιστᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν λέῃ «*κλαίειν μετὰ κλαιόντων*» (Ῥωμ. 12,15). Τὸ νὰ γελᾷ κανεὶς ἐμπρὸς στὴ δυστυχία τῶν ἄλλων εἶνε θηριώδης, ἐνῶ τὸ «*κλαίειν μετὰ κλαιόντων*» εἶνε ἀνθρώπινο καὶ θεάρεστο. Πῶς νὰ μὴν κλαῖς ὅταν γύρω σου αὐτοὶ ποὺ εὐτυχοῦν εἶνε λιγώτεροι κι αὐτοὶ ποὺ δυστυχοῦν εἶνε οἱ περισσότεροι; Μπορεῖς νὰ μείνης ἀνάληγτος, ἀδιάφορος; Ὅπου κλαίει ἄνθρωπος, ὅπου ὑπάρχει δυστυχία, **ἂς δείξουμε ἀλληλεγγύη**.

Ἀλλὰ σήμερα κλειστήκαμε σὰν τοὺς κοχλίες στὰ καβούκια μας· κοιτᾶμε μόνο «τὸ σπιτάκι μας», «τὴ γυναικα μας», «τὰ παιδιά μας»· πέρα ἀπ' αὐτὰ καρφὶ δὲ μᾶς καίγεται. Αὐτὸ εἶνε ἀπάνθρωπο. «Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ γελᾶνε ὅταν οἱ ἄλλοι κλαῖνε!». Κι ἂν ρίξης μιὰ ματιὰ στὴν κοινωνία μας, **θὰ βρῇς πολλές ἀφορμὲς γιὰ δάκρυα**. Ὑπάρχουν στὴν Κύπρο ἀδελφοί μας πρόσφυγες, ὀρφανὰ καὶ ἀγνοούμενοι, θύματα τοῦ Ἀττίλα. Κλάψε κ' ἐσὺ σὰν Ἕλληνας μαζί τους. Κλάψε κ' ἐσὺ σὰν ἄνθρωπος γιὰ ἐκείνους ποὺ σταυρώνονται ἀπὸ ἀναξίους ἡγέτες τῆς ἀνθρωπότητας. Φτερούγισε στὸν κόσμο ὁλόκληρο καὶ θὰ δῇς στὰ διάφορα σημεῖα τῆς ἡφελίου νὰ ὑποφέρουν χιλιάδες ψυχές. Κι ὅταν τὸ μεσημέρι καθήσης στὸ τραπέζι σου, σκέψου, ὅτι χιλιάδες παιδιὰ στὴν Ἀφρική καὶ στὴν Ἀσία πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα, πέφτουν σὰν τὶς μῦγες. Ἄν εἶχαμε φιλότιμο, δὲν θ' ἀκούγονταν χοροὶ καὶ διασκεδάσεις· θὰ ἤμασταν συνεσταλμένοι καὶ περίλυποι γιὰ τὴν ὅλη κατάστασι τῆς ἀνθρωπότητας.

Σᾶς ἔδειξα τὰ δάκρυα τὰ ἀνωφελῆ καὶ τὰ δάκρυα τὰ εὐεργετικά. Καὶ τώρα **θὰ σᾶς δείξω τὰ πολυτιμότερα δάκρυα**. Ποιά εἶνε αὐτά; Θὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ θὰ τὸ αἰσθανθῇτε; ἢ ὁ λόγος μου θὰ φύγῃ σὰν βλήμα ποὺ ἀποστρακίζεται; Εἶνε τὰ δάκρυα ποὺ μακαρίζει ὁ Χριστός. Ἐνῶ σήμερα εἶπε «*Μὴ κλαῖε*», σὲ ἄλλη περίπτωσι εἶπε· «*Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε*» (Λουκ. 6,21). Χριστέ, τί λές; ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος «*Μὴ κλαῖε*», κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅτι εἶνε εὐτυχισμένοι ὅποιοι κλαῖνε; Τί δάκρυα εἶν' αὐτά;

Εἶνε τὰ δάκρυα γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας, τὰ δάκρυα **τῆς μετανοίας**. Πρέπει νὰ κλαῖνε οἱ ἀμαρτωλοί. Καὶ ποιός, παρακαλῶ, δὲν εἶνε ἀμαρτωλός; Μόνο ὁ Χριστὸς εἶνε «*ἐκτὸς ἀμαρτίας*» καὶ δὲν χρειάζεται δάκρυα. Ὅταν τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ φορτωμένος τὸ σταυρὸ ἀνέβαινε στὸ Γολγοθᾶ, γυναικες τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔκλαιγαν γι' αὐτόν. Τότε γύρισε καὶ τοὺς εἶπε· «*Θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλην ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν*» (Λουκ.

23,28). Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἄξιος θρήνων καὶ κοπετῶν· ἐγὼ βαδίζω τὴ δοξασμένη πορεία τοῦ σταυροῦ, τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀπολυτρώσεως. Νὰ κλαῖτε γιὰ σᾶς καὶ τὰ παιδιά σας... Καὶ πράγματι μετὰ ἀπὸ τριάντα-σαράντα χρόνια ἡ πόλι ἐκείνη καταστράφηκε ἐκ θεμελίων. Αὐτὸ ἀκριβῶς λέει καὶ σ' ἐμᾶς· Μὴν κλαῖτε γιὰ μένα, ἀλλὰ «*κλαίετε ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν*». Ὡ ἀδελφοί μου, θέλω νὰ κλείσω τὰ μάτια· **μᾶς περιμένουν μεγάλες συμφορές**, ὅχι μόνο τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ τὰ Βαλκάνια καὶ τὸν κόσμο ὁλόκληρο! Πουλῆστε τὸ πουκάμισό σας καὶ ἀγοράστε Ἀποκάλυψι, νὰ δῆτε τί μέλλει νὰ γίνη. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὁδύνη τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Κύριος ζητάει δάκρυα· τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας μας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἐὰν ἑκατὸ-διακόσιοι-χίλιοι ἄνθρωποι στὴν Ἑλλάδα θρηνήσουν τ' ἀμαρτήματά τους, ἡ Ἑλλάδα θὰ δῇ καλύτερες ἡμέρες.

Στὴ Μικρὰ Ἀσία μεταξὺ τῶν προσφύγων τοῦ Πόντου λεγόταν τὸ ἐξῆς. Ὁ Θεὸς στὸν οὐρανὸ κάλεσε μιὰ μέρα τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς εἶπε· Κατεβῆτε στὴ Γῆ, φτερουγίστε παντοῦ, κι ὅ,τι ὠραῖο δῆτε, νὰ μοῦ τὸ ἀναγγέiliate. Οἱ ἄγγελοι πέταξαν σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι, βορρᾶ καὶ νότο, καὶ συνέλεξαν ὅ,τι ὠραῖο εἶδαν· γιὰτὶ δὲν ἔχει ἡ ἀνθρωπότητα μόνο βαρβαρότητες, ἔχει καὶ καλωσύνες. Ὅταν παρουσιάστηκαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καθένας ἔλεγε καὶ μιὰ ὠραία πρᾶξι ποὺ εἶχε δεῖ. Ὅλα ἦταν καλά. Τέλος παρουσιάστηκε ἓνας ἄγγελος καὶ λέει· —Εγὼ ἔφερα ἓνα δάκρυ. —Τί δάκρυ; τὸν ῥωτάει ὁ Παντοδύναμος. —Τὸ πῆρα ἀπὸ τὰ μάτια ἐνὸς ληστῆ· τὸν εἶδα σ' ἓνα λόγγο, πού 'χε γονατίσει καὶ ἔκλαιγε μετανοημένος γιὰ τὰ ἐγκλήματά του. Τότε ἀκούστηκε φωνή· —Αὐτὸ εἶνε τὸ ὠραιότερο στὸν κόσμος!... Κι ἀμέσως τὸ δάκρυ ποὺ κρατοῦσε ὁ ἄγγελος, ἔγινε διαμάντι καὶ φώτισε τὴ γῆ.

* * *

Τέτοια δάκρυα ζητάει ὁ Θεός, ἀδελφοί μου. Καὶ δὲν **θὰ μᾶς δικάσῃ γιὰτὶ ἀμαρτάνουμε**· τὸ ἀμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο· θὰ μᾶς δικάσῃ γιὰτὶ δὲν μετανοοῦμε. Ὁραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴ μετάνοια δὲν ὑπάρχει.

Ἄς κλαῖμε λοιπὸν τὸ θάνατο τῶν προσφιλῶν μας μὲ μέτρο. Ἄς χύνουμε δάκρυα γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Μὰ πρὸ παντὸς **ἂς δακρύζουμε γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας**. Τότε τὰ δάκρυα ποὺ πέφτουν στὴ γῆ θὰ γίνουν ῥόδα καὶ τριαντάφυλλα, ποὺ θὰ τὰ βροῦμε μιὰ μέρα ἐκεῖ στὸν κῆπο τοῦ Θεοῦ, δοξάζοντες Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 6-10-1974. Καταγραφή καὶ σύντμησης 9-10-2005, ἐπανεκδόσεις 26-8-2025.



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1293²

Κυριακὴ ΣΤ' τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. 8,26-39)
26 Ὀκτωβρίου 2025 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δύο φωτογραφίες

Δύο φωτογραφίες, ἀγαπητοί μου, ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου περιέχει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 8,26-39). Φωτογραφίες, ποὺ λίγο-πολύ **εἶνε καὶ δικές μας**. Ἄν θέλης νὰ δῇς τὴ φωτογραφία τῆς ψυχῆς σου, ρίξε μιὰ ματιὰ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἡ μία φωτογραφία εἶνε μαύρη καὶ σκοτεινὴ· ἡ ἄλλη εἶνε λευκὴ καὶ λαμπρή. Ἡ μία εἰκονίζει τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάει τὸ εὐαγγέλιο, ὅταν αὐτὸς βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν πονηρῶν δυνάμεων· ἡ ἄλλη τὸν δείχνει ὅταν ἦταν κοντὰ στὸ Χριστό, ἐλεύθερος.

Φωτογραφία πρώτη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν **δαιμονιζόμενος**. Τί θὰ πῇ δαιμονιζόμενος; Ἦταν κάποτε κι αὐτὸς σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους· σκεπτόταν, αἰσθανόταν, ἔκανε τὸ καλὸ. Ἀλλὰ μιὰ στιγμή – ὑπάρχει τέτοια φοβερὴ στιγμή – δὲν πρόσεξε καὶ μέσα στὴν καρδιά του μπῆκε τὸ πονηρὸ πνεῦμα, ὁ σατανᾶς. Ἀπ' τὴν ὥρα ἐκείνη ὅλα ἄλλαξαν· τὸ μυαλό του θόλωσε, ἡ καρδιά του μολύνθηκε, ἡ θέλησί του τσάκισε. Ἦταν πλέον ἓνα ρομπότ. Δὲν μπορούσε νὰ ἔχῃ δική του σκέψι, δικὰ του αἰσθήματα, δική του θέλησι. Ἦταν ὑπὸ κατοχὴν, ὅπως μιὰ χώρα ποὺ τὴν κατέλαβαν ξένα στρατεύματα καὶ δὲν ἔχει δική της κυβέρνησι ἀλλὰ τὰ πάντα κυβερνᾷ ὁ κατακτητής.

Τί ἐκδηλώσεις εἶχε. Πρῶτο σημάδι τοῦ δαιμονισμοῦ εἶνε ἡ γύμνωσις. Ἀκοῦς τὴν ἄλλη καὶ λέει· Ὅπως θέλω ντύνομαι (ἐννοεῖ γδύνομαι), τί σὲ πειράζει ἐσένα; τὸ κέφι μου κάνω... Δὲν εἶνε ἔτσι. Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο· ὅτι πρῶτο χαρακτηριστικὸ τοῦ δαιμονισμένου ἦταν ὅτι πέταξε τὰ ρούχα του καὶ κυκλοφοροῦσε γυμνός· καὶ δὲ ντρεπόταν καθόλου, εἶχε χάσει τὴ ντροπή. Τὸ ἄλλο ποὺ ἔκανε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν δαιμόνων ἦταν, ὅτι δὲν ἔμενε στὸ σπίτι ἀλλὰ γύριζε ἔξω. Τὸ τρίτο ἦταν, ὅτι προξενοῦσε φόβο στοὺς ἀνθρώπους. Τὸ τέταρτο ἦταν, ὅτι τὴ νύχτα πήγαινε στὸ νεκροταφεῖο καὶ κοιμόταν μέσα στὰ μνήματα. Καὶ τέλος ὅτι εἶχε

μεγάλῃ δυνάμει· τὸν κυνηγοῦσαν οἱ δικοί του, δὲ μπορούσαν νὰ τὸν συκρατήσουν, ὅταν τὸν ἔπιαναν τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες, κι αὐτὸς τὶς ἔσπαζε σὰν κλωστές. Περίεργα αὐτά· κι ὅμως εἶνε πραγματικότης. Ὅλ' αὐτὰ γίνονταν κάτω ἀπὸ τὴν κατοχὴ τῶν πονηρῶν πνευμάτων.

Φωτογραφία δευτέρη. Μιὰ μέρα πέρασε ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ Χριστός. Μόλις τὸν εἶδαν τὰ δαιμόνια ποὺ κατοικοῦσαν μέσα στὸν ἄνθρωπο, φοβήθηκαν καὶ τοῦ ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ πᾶνε σ' ἓνα κοπάδι χοίρων, ποὺ ἔβοσκε ἐκεῖ παρανόμως· διότι ὁ μωσαϊκὸς νόμος δὲν ἐπέτρεπε τὸ χοιρινὸ κρέας (καὶ μέχρι σήμερα οἱ ἔβραῖοι, ἀλλ' ἀκόμα καὶ οἱ μουσουλμᾶνοι, π.χ. οἱ Τοῦρκοι, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, δὲν τρῶνε χοιρινὸ κρέας). Ἀπαγορευόταν λοιπὸν ἡ ἐκτροφή χοίρων. Καὶ ἦρθε τώρα ἡ τιμωρία σὰν ἀστροπελέκι· σὲ μιὰ στιγμή οἱ χοῖροι, σὰ νὰ τρελλάθηκαν, ὥρμησαν ὅλοι στὸ γκρεμὸ κι ἀπὸ κεῖ ἔπεσαν μέσα στὴ λίμνη καὶ πνίγηκαν. Μιὰ ὁλόκληρη περιουσία καταστράφηκε· ὅπως θὰ ῥθῃ ὥρα ποὺ θὰ καταστραφοῦν ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ οἱ παράνομες περιουσίες τῶν μεγάλων πλεονεκτῶν τῆς γῆς. Διότι τὸ παράνομο δὲν εὐλογεῖται.

Ἔτσι μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ τὰ δαιμόνια ἔφυγαν κι **ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλάχθηκε**. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἡσύχασε· ἦταν ἐλεύθερος. Ἦρθε στὰ λογικά του, ντύθηκε ἀμέσως, καὶ κάθισε φρόνιμος κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Κ' ἦταν τόσο εὐχαριστημένος, ὥστε παρακαλοῦσε τὸν Κύριο νὰ μείνῃ πάντα κοντά του. Ὁ Χριστὸς ὅμως τοῦ εἶπε νὰ γυρίσῃ στὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ διηγῆται τὶς εὐεργεσίες ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Κι αὐτὸς πῆγε παντοῦ στὴν πόλι κηρύττοντας ὅσα τοῦ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Αὐτὸ εἶνε σύντομα τὸ εὐαγγέλιο σήμερα· ἡ διπλὴ φωτογραφία ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ρωτήσουν ὅμως κάποιοι·

Ὑπάρχουν δαιμονιζόμενοι σήμερα;

Ἐμένα ῥωτᾶτε; Ἄν κανεῖς ἀμφιβάλλη, ἄς κἀνὴ ἓνα ταξίδι μέχρι τὴν **Κεφαλονιά**, στὸν Ἅγιο Γεράσιμο, νὰ δῇ πῶς μαζεύονται ἐκεῖ οἱ δαιμονιζόμενοι, πῶς ταραζόνται ὅταν περνᾶν ὁ ἱερεὺς μὲ τὸν σιδερένιο –ὄχι ἀσημένιο ἢ χρυσό– σταυρὸ τοῦ ἁγίου Γερασίμου, καὶ πῶς φωνάζουν «Μᾶς ἔκαψες, Καψάλη!...». Πολλοὶ ἐκεῖ θεραπεύονται, δὲν εἶνε ψέμα.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν δαιμονιζομένων αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι. Κι αὐτοὶ εἶνε οἱ πιὸ πολλοί. Ποιοὶ εἶνε; **Ὅλοι μας**. Μπα! Ὅλοι μας, καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνουμε; Ἄν ἐξετάσης προσεκτικὰ τὸν ἑαυτό σου, θὰ τὸ δῇς· κάποιο δαιμόνιο, μικρὸ ἢ μεγάλο, ταραζει τὴ ζωὴ σου.

Τὸν βλέπεις τὸν ἄλλον· εἶνε ἡσυχος, εἰρηνικός. Ξαφνικὰ ἀγριεύει· τὰ μάτια του κοκκινίζουν, τὸ στόμα του ἀφρίζει· χτυπάει τὰ πόδια, τὰ χέρια του. Ἀνάστατος γίνεται. Μπορεῖ καὶ ὄπλο νὰ πάρῃ νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπο. Τί ἔχει; Τὸν πειράζει τὸ δαιμόνιο τοῦ **θυμοῦ** καὶ γίνεται ἔξαλλος, ἓνα εἶδος δαιμονιζομένου.

Θέλετε ἄλλο; Μοῦ ἔλεγε μιὰ γυναῖκα γιὰ τὸν ἄντρα της· Τίμιος ἄνθρωπος· δούλευε, καὶ μόλις βασίλευε ὁ ἥλιος γύριζε· δὲν ἔφευγε ἀπ' τὸ σπίτι. Τώρα ἔχει ἓνα μῆνα νὰ μοῦ μιλήσῃ. Ποῦ γυρίζει; Στους δρόμους, στὰ κέντρα διασκεδάσεως· κ' ἐπιστρέφει τὶς πρωινὲς ὥρες μεθυσμένος, ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος. Ποιὸ δαιμόνιο τὸν πειράζει; Τὸ δαιμόνιο τῆς **πορνείας**· μιὰ γυναῖκα τὸν ἔκανε νὰ λησμονήσῃ τὴν οἰκογένειά του.

Ὁ ἄλλος πάλι πειράζεται ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τῆς **φιλαργυρίας**, τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα. Τὸ χρήμα τὸν ἀλλοιώνει. ἔχει τὰ λεφτὰ πάνω κι ἀπ' τὸ παιδί του κι ἀπ' τὴν γυναῖκα του κι ἀπ' τὴν πατρίδα του κι ἀπὸ τὴν πίστι του.

Θέλετε ἄλλα δαιμόνια; Εἶνε τὰ δαιμόνια τοῦ φθόνου, τῆς γαστριμαργίας, τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως... Ποικίλα τὰ δαιμόνια. Προσέξατε μιὰ λέξι τοῦ εὐαγγελίου; – ὅλα ἐκεῖ ἔχουν σημασία. Πόσα εἶνε τὰ δαιμόνια; **«Λεγεών»** (Λουκ. 8,30). Τί θὰ πῇ «λεγεών»; «Λεγεών» θὰ πῇ «μεγαρχία», μονάδα στρατιωτικὴ μὲ 6.000 ἄνδρες.

Καὶ σήμερα τὰ δαιμόνια εἶνε λεγεών! Αὐτὰ κυβερνοῦν τὴν ἀνθρωπότητα· γι' αὐτὸ τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων εἶνε θολωμένο, τὸ αἶσθημά τους μολυσμένο, ἡ καρδιά τους κομμάτια. Ἐνας μεγάλος Ῥώσος συγγραφέας, ὁ Ντοστογιέφσκυ, ζωγράφισε αὐτοὺς τοὺς τύπους κ' ἔγραψε τὸ βιβλίον «Οἱ δαιμονισμένοι». Τὰ δαιμόνια προκαλοῦν κακὸ μέσα στὸν κόσμον· φόνοι, ἐγκλήματα φρικτά, παγκόσμιοι πόλεμοι, λίμνες αἵματος, ἐρείπια, νὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τῶν δαιμονίων. Ἡ κοινω-

νία μας εἶνε λεγεών. Πῶς εἶνε τὸ ὄνομά σου; Ὅχι Εὐρώπη, ὄχι Ἀμερική, ὄχι Ἠνωμένες Πολιτεῖς..., ἀλλὰ λεγεών! Ποτέ ἄλλοτε δὲν κυριάρχησαν στὸν κόσμον τόσα καὶ τέτοια δαιμόνια. Στὰ δικαστήρια ἀκοῦς· –Μὰ πῶς τό 'κανες αὐτὸ ἐσύ, ἓνας ἡσυχος ἄνθρωπος; –Θόλωσε τὸ μυαλό μου, μ' ἔβαλε ὁ διάβολος... Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ διαβόλου, ἡ ὥρα τῆς δαιμονοπληξίας. Ὅπως ὑπάρχουν σεισμόπληκτοι, ἠλεκτρόπληκτοι κ.λπ., ἔτσι ὑπάρχουν **δαιμονόπληκτοι**· καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ πιὸ πολλοί. Τὸ ῥεῦμα τοῦ δαιμονισμοῦ σήμερα κυριαρχεῖ.

Τί θὰ γίνῃ; ποιὸς θὰ διώξῃ τὰ δαιμόνια μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου; **Ὁ Χριστός**, ποὺ ἔδωξε τὰ δαιμόνια τοῦ δαιμονιζομένου τῶν Γαδαρηνῶν· μόνο αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμι.

Ἄς δῇ λοιπὸν ὁ καθένας μας τὴ φωτογραφία του, ἃς ἐξετάσῃ ποιά δαιμόνια τὸν ἐνοχλοῦν, καὶ ἃς προσπαθήσουμε **νὰ τὰ διώξουμε**. **Πῶς ὁμως;** Μόνοι μας εἶνε ἀδύνατον. Ὅ,τι καὶ νὰ 'σαι, ἐγγράμματος, ἐπιστήμονας, ἀξιωματοῦχος, κυβερνήτης, ὅλοι εἴμαστε μιὰ δαιμονόπληκτη ἀγέλη ὅπως ἐκείνη τῶν χοίρων, ἓνα σύνολο ἀπὸ ῥομπὸτ ποὺ τὰ κινοῦν ἄλλοι. Ἄς φωνάζουν «Λευτεριά!», «Λεύτερος!», «Δημοκρατία!» κ.λπ.. Μὴν τὰ πιστεύετε αὐτά. Πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις, καὶ πίσω ἀπ' αὐτὲς κυβερνοῦν τὰ δαιμόνια – ὑπάρχει **σατανοκρατία**, σατανοκρατία ὑπὸ διάφορα ὀνόματα.

Πρέπει, ἀδελφοί μου, ἡ σατανοκρατία νὰ πέσῃ καὶ νὰ ἔρθῃ – τί; Χριστοκρατία! Ὅχι ὅ,τι θέλει ὁ σατανᾶς, ἀλλὰ **ὅ,τι θέλει ὁ Χριστός**. Μεγάλον ὄραμα αὐτό, ἀνώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἄς πᾶμε καθένας στὸ σπίτι του, ἃς ἀνοίξουμε τὸ Εὐαγγέλιον νὰ δοῦμε τὴ φωτογραφία μας. Ἄν μπορούσαμε νὰ δοῦμε τὴ φωτογραφία τῆς ψυχῆς μας, θὰ φρίτταμε, ἀδελφοί μου. Σατανοκρατούμεθα κάτω ἀπὸ τὰ ποικίλα ἐλαττώματα καὶ τὶς πονηρὲς ἐπιθυμίες. Πῶς θ' ἀπαλλαγοῦμε; **Μὲ τὴν προσευχή**. Μὲ μιὰ θερμὴ προσευχή, στὴν ὁποία θὰ ποῦμε·

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, σὺ ποὺ νίκησες τοὺς δαίμονες, σὺ ποὺ σταυρώθηκες καὶ ἔχυσες τὸ τίμιο σου αἷμα γιὰ νὰ λυτρώσῃς τὴν ἀνθρωπότητα· σὺ ὁ μόνος ἐλευθερωτὴς τοῦ κόσμου, σὺ ὁ Θεὸς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, σὺ ὁ ποιητὴς τοῦ σύμπαντος, δὲς καὶ λυπήσου ἐμένα τὸ πλάσμα σου, καὶ διώξε καὶ σάρωσε μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου τὰ δαιμόνια, γιὰ νὰ γίνω ἄνθρωπος ἐλεύθερος καὶ νὰ δοξάζω ἡμέρα καὶ νύχτα τὸ ἅγιό σου ὄνομα· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος